

РЕШЕНИЕ

№ 4613

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 28.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4060** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ). Делото е образувано по искова молба на И. Е. Г., чрез адвокат Б. К. срещу „Център за градска мобилност“ ЕАД, вписано в Търговския регистър и регистъра на Ю. към Агенцията по вписванията с ЕИК[ЕИК], представлявано от Изпълнителните директори Д. Д. и И. А.. Цената на иска е 84 лева, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от влизането в сила на Решение № 4774/12.07.2022 г. постановено по адм. д. № 1385/2022 г. по описа АССГ, Трето отделение, 75 състав, до окончателното плащане. Твърди се, че сумата в размер на 84.00 лева представлява обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на незаконосъобразно наложена Принудителна административна мярка (ПАМ), изразяваща се в принудително преместване на пътно превозно средство без знанието на неговия собственик на 03.02.2022 г., а именно лек автомобил, марка „М.“, модел „ГЛ 450 4 М.“, с регистрационен номер СВ0933СМ. Процесната ПАМ е наложена от „Инспектор контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД.

Наложената ПАМ е отменена с Решение № 4774/12.07.2022 г. постановено по адм. д. № 1385/2022 г. по описа АССГ, Трето отделение, 75 състав.

В дадения от съда срок е постъпил писмен отговор от ответника „Център за градска

мобилност“ ЕАД, в който исковата молба се оспорва. Не са представени доказателства. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Като писмени доказателства по делото са приети Решение № 4774/12.07.2022 г. постановено по адм. д. № 1385/2022 г. по описа АССГ, Трето отделение, 75 състав, Решение № 3478 от 03.04.2023 г. на Върховен административен съд, Седмо отделение, с което актът на АССГ е оставен в сила и фискален бон, издаден на 03.02.2022 г. от „Център за градска мобилност“ ЕАД за заплатена сума от 84 лв. за принудително преместване и престой на паркинг.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, ищецът, редовно призован, не се явява лично.

Представява се от адвокат К., която поддържа исковата молба. Претендира разноски. Ответникът – „Център за градска мобилност“ ЕАД не се представява.

Участвалият в производството по делото прокурор, като представител на СГП, изразява становище за основателност на предявените искове.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид направените в исковата молба твърдения, изразеното становище на пълномощника на ответника и това на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че на ищеца е наложена Принудителна административна мярка (ПАМ), изразяваща се в принудително преместване на пътно превозно средство без знанието на неговия собственик на 03.02.2022 г., а именно лек автомобил, марка „М.“, модел „ГЛ 450 4 М.“, с регистрационен номер СВ0933СМ. Процесната ПАМ е наложена от „Инспектор контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД.

С Решение № 4774/12.07.2022 г. постановено по адм. д. № 1385/2022 г. по описа АССГ, Трето отделение, 75 състав, оставен в сила с Решение № 3478 от 03.04.2023 г. на Върховен административен съд, С. отделение, с което актът на АССГ е оставен в сила, наложената ПАМ е била отменена.

За освобождаването на автомобила, Г. е заплатил сумата от 84 лв. за принудително преместване и престой на паркинг, видно от фискален бон, издаден на 03.02.2022 г. от „Център за градска мобилност“ ЕАД.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на иска: искът е допустим. Той е предявен след отмяна на административен акт и срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто унищожаван акт се твърди, че са причинени вредите.

Ищецът е активно легитимиран и твърди, че е претърпял неимуществени вреди.

Разгледан по същество, искът е основателен.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковете за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции.

Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове. Издаването на подобни актове е регламентирано в съответните закони. Касае се за всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове. Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника; 2. незаконосъобразност на административния акт; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана - „Инспектор контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД е наложил Принудителна административна мярка (ПАМ), изразяваща се в принудително преместване на пътно превозно средство без знанието на неговия собственик на 03.02.2022 г., а именно лек автомобил, марка „М.“, модел „ГЛ 450 4 М.“, с регистрационен номер СВ0933СМ, управляван от И. Г..

Доказана е (без дори да е спорна) и втората предпоставка – посочената ПАМ е отменена с цитираните по-горе съдебни решения влязло в сила съдебно решение.

Относно третата предпоставка - наличие на причинена вреда, настоящият съдебен състав намира същата за доказана. Видно от фискален бон, издаден на 03.02.2022 г. от „Център за градска мобилност“ ЕАД, за освобождаването на автомобила Г. е заплатил сумата от 84 лв., за предоставената от ответника услуга - принудително преместване и престой на паркинг. Ответникът не оспорва, че представеният фискален бон е бил издаден във връзка с друга предоставена от него услуга, за която ищецът е платил в брой.

Направеният анализ на събраните доказателства, безспорно налага извода, за наличие на причинно-следствена връзка между незаконосъобразния административен акт и претърпените имуществени вреди, т.е. установена е и четвъртата предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Във връзка с основателността на основната претенция, доказана се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, чиито начален момент следва да се определи съгласно т. 4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.е. ответникът ще дължи лихва, върху присъдената сума, считано от 03.04.2023 г. - датата на влизане в сила на Решение № 4774/12.07.2022 г. постановено по адм. д. № 1385/2022 г. по описа АССГ, Трето отделение, 75 състав до окончателно изплащане на сумата.

С оглед на изхода на спора на ищеца се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. На ищеца се дължи внесената държавна такса за разглеждане на спора.

Видно от представения договор за правна защита и съдействие, същият е сключен при условията на чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата, т.е. оказване на правна помощ на близък. На адвокат Б. К. следва да бъде присъдено възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА. В случая адвокат К. претендира присъждане на сумата от 400 лв., която е минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което възражението на ответника за прекомерност се явява неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД, вписано в Търговския регистър и регистъра на Ю. към Агенцията по вписванията с ЕИК[ЕИК], представлявано от Изпълнителните директори Д. Д. и И. А. да заплати на И. Е. Г. с ЕГН [ЕГН] сумата от 84 (осемдесет и четири) лева, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от 03.04.2023 г. - влизането в сила на Решение № 4774/12.07.2022 г. постановено по адм. д. № 1385/2022 г. по описа АССГ, Трето отделение, 75 състав, до окончателното плащане на сумата, като обезщетение за претърпени имуществени вреди, в резултат на незаконосъобразно наложена Принудителна административна мярка, изразяваща се в принудително преместване на пътно превозно средство без знанието на неговия собственик на 03.02.2022 г.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД, вписано в Търговския регистър и регистъра на Ю. към Агенцията по вписванията с ЕИК[ЕИК] да заплати И. Е. Г. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 10 (десет) лева, представляваща държавна такса за разглеждането на административно дело № 4060 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД, вписано в Търговския регистър и регистъра на Ю. към Агенцията по вписванията с ЕИК[ЕИК] да заплати на адвокат Б. В. К. с ЕГН [ЕГН] на основание чл. 38, ал. 2, във връзка с ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата сумата, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения сумата от 400 (четиристотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4060 по описа за 2023 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.